

Sveto obhajilo je potem postalo Alojziju tisti skrivnostni žar, ki je obsvetljeval vsa njegova pota, vse njegovo delovanje.

Po svetem Rešnjem Telesu sta postala sveti Stanislav in sveti Alojzij to, kar sta: svetnika svete Cerkve in vzornika krščanski mladini. Prav kakor je rekel Jezus: »Jaz sem vinska trta, vi pa ste mladike.« Ob deblu vinske trte, presv. Rešnjega Telesa, sta vzrastli in se razvijali dve krepki mladiki: sveti Stanislav in sveti Alojzij. V žaru svete hostije pa so se v njiju krepko utrjevale vse lepe čednosti, od preproste ponižnosti in ljubke čistosti pa do junaške odpovedi vsemu posvetnemu.

Oh, kje smo še mi za svetim Alojzijem! Kako daleč še za svetim Stanislavom!

Prosita za nas, sveta mladeniča, da nas vsaj malo objame tisti duh modrosti, ki je vaju vsa prešinjal!

F. Valenčič:

Pravljica o treh bratih.

Bili so trije bratje. Eden je bil hrom, drugi grbast, tretji pa suhorok. Hodili so po svetu in iskali službe. In vsak izmed njih je imel svojo skrivnost. Hromec je imel nevidno koso, grbec nevidne grablje in suhoroki oči, ki so oblažile vsakega hudobnega človeka.

Bilo je ravno o košnji, ko so dospeli do bogate vasi. Vstopili so v hišo, ki je bila najlepša v vasi in v kateri je živel hudoben človek. Suhorocek ga je pogledal, pa so mu kanile solze po licu. Nato je hudobni človek peljal brate v hišo in jim rekel: »No, če iščete ravno službe, jo dobite lahko pri meni. Koscev nimam, pa mi boste vi pokosili travnik...«

Nato jim je dal obilo jesti, kose in grablje in jih peljal k travniku. Travnik pa je bil tako velik, da mu ni bilo videti konca, če ga je človek gledal z visoke gore.

Ko jih je hudobni človek pripeljal do travnika, jim je rekel: »Vidite, tukaj je, pa ga pokosite! Ali dlje ko tri dni ga ne smete kositi, če ne, vas spodim iz službe.« Hudobni človek je seveda mislil, da se bodo trije bratje hudo prestrašili.

Hromec pa je rekel mirno: »Gospod, zdaj greste lahko domov. Delo bomo že sami opravili brez vas...«

Hudobni človek se je zasmejal in odšel proti domu.

Trije bratje so polegli v senco, hromec pa je rekel nevidni kosi:

»Kosa, glej travico,
odsekaj ji glavico,
da bo umrla,
očesa zaprla...«

In res, nevidna kosa je sekala glavo travici, da je padala, umirala in očesa zapirala. Se pred večerom je bil pokošen ves veliki travnik. Nato je kosa kakor blisk priletela k njemu nazaj in legla poleg njega v travo.

»Jutri bomo pa pograbili,« je rekel grbec.

Hudobni človek je prišel proti večeru k bratom, ki so ležali v travi pod velikim hrastom. Hudo se je prestrašil, ko je videl, da je veliki travnik že ves pokošen. Tiho se je priplazil do hrasta in poslušal, kaj se pogovarjajo bratje.

Hromec je rekel grbcu: »Moja nevidna kosa je več vredna ko tvoje nevidne grablje...«

Grbec je rekel: »Nikdar! Brez mojih nevidnih grabelj pa ne bo pograbljena trava...«

Hromec je odgovoril: »Brez moje nevidne kose pa ne bi bila pokošena trava...«

Tako sta se prepirala hromec in grbec, dokler niso vsi trije zaspali pod velikim hrastom.

Hudobni človek pa je začel tipati po travi in iskati nevidno koso in nevidne grablje. Ko jih je našel je vesel tekkel proti domu in jih skril v temno klet.

Hromec in grbec sta strašno zajokala, ko nista več našla nevidne kose in grabelj

Suhorocek je pa rekel: »Če je hudobni človek vzel nevidno koso in grablje, ga bom jaz pogledal tako milo, da jih bo dal nazaj...«

Šla sta za suhorokim v vas k hudobnemu človeku.

Hudobni človek pa je bil zvit. Ko je videl, da gredo trije bratje k njemu, si je zavezal oči z robcem, ker je vedel, da ima suhorocek čudapolne oči, ki človeka omehčajo in oblažijo.

Tako ni mogel suhorocek z očmi preprosiiti hudobnega človeka, da bi dal nazaj nevidno koso in grablje. Trije bratje so žalostni odšli.

Hromec je jokal: »Kôsa, ljuba kôsica, vrni se, vrni!«

Grbec je jokal: »Grablje, ljube grabljice, pridite nazaj k meni!...«

A kôsica in grabljice se niso vrnile. Hudobni človek pa se je smejal z zavezanimi očmi skozi okno.

Pa hudobnemu človeku so grabljice in kosica malo koristile. Ko je velel drugega dne, naj pograbiijo grablje travnik, ga grabljice niso ubogale.

Tako je moral najeti takoj sto ljudi, da so mu pograbili pokošeno travo. Hudobnega človeka je pa še povrhu pekla vest, da je vzel revnim bratom nevidne grablje in kôso.

Nekoč, ko so prišli bratje spet v tisto vas, jim je vrnil grabljice in kôsico.

